Miquel-Lluís Muntané

Miquel-Lluís Muntané

CARLES DUARTE I MONTSERRAT

El darrer llibre que ha publicat Miquel-Lluís Muntané, De sèver i de quars. Apunts memorialístics 1981-1999, és una delícia. Muntané hi acredita la solidesa i la profunditat de la seva obra literària. És un dels nostres escriptors més complets, per la seva capacitat de dominar gèneres tan diversos com la poesia, la narrativa, l'assaig, el teatre o la literatura del jo. En aquesta ocasió el subtítol ja explicita la naturalesa del propòsit i el títol ens remet al contrast entre vegetal i mineral, entre líquid i sòlid, el que és efímer i el que és perdurable, entre el que és extracte fosc de regust amarg amb aplicacions guaridores i el cristall lluminós i dur que, per les seves propietats, es fa servir a rellotges per mesurar el temps.

De sèver i de quars és un llibre amè, interessant, sovint divertit per les anècdotes que Muntané hi deixa ara i adés anotades. Muntané hi fa repàs i balanç d'anys i experiències determinants en la seva biografia. Ho fa sense èmfasi, sense pedanteria, però tampoc sense amagar-se darrere el rostre d'un escriptor distant o indiferent. L'hi reconeixem del tot, en totes les seves dimensions i amb la seva personalitat, on es combinen d'una manera fascinant l'home cordial i el reflexiu. Ramon Pla ho apunta al seu magnífic pròleg. Llegint el llibre, resseguim un passat recent que comprenem millor i que ens prepara per a un futur que cal esforçar-se perquè no passi de llarg. Muntané supera els tòpics previsibles. La seva mirada sobre el món respira humanisme ben entès, saviesa contrastada, coneixement de geografies i de cultures ben diverses i un talent admirable per a la proximitat. Allunyat de l'altivesa, sap apreciar el que fuig de pretensions, el que és humil i autèntic.

Esquivant la temptació ortopèdica de la cronologia estricta, Miquel-Lluís Muntané ens ofereix, amanit d'excursos sempre il·luminadors, un relat fresc d'uns episodis de la seva vida que neixen de la seva implicació en la vida associativa. La llista d'entitats del nostre país a les quals ha estat vinculat és extensa i rellevant, però n'hi ha prou de recordar que va ser secretari general i després president de la Federació Catalana d'Associacions i Clubs Unesco, perquè fa de la seva relació amb els clubs Unesco el fil conductor i el marc temporal d'aquest volum.

Coneixedor lúcid de l'esperit humà i d'actitud generosa, Miquel-Lluís Muntané, amb el seu estil clar i detallista, que defuig ampul·lositats i malabarismes formals, reivindica amb naturalitat figures claus i potser no prou recordades com Josep Martínez de FoixMiquel Arimany i dibuixa un reguitzell de retrats extraordinaris de personatges dels quals copsa i descriu amb mà d'artista trets decisius del seu caràcter. Muntané hi afirma "jo no escric mai per a mi mateix, sinó per als altres" i critica amb fermesa la literatura convertida en "mostres de la banalitat més insofrible, himnes estridents a l'ego del seu autor". Llegir Muntané és gaudir d'una literatura cuinada a foc lent, que a cada moment ens obre noves portes que ens conviden a entrar-hi.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/09/27/miquel-lluis-muntane/745414.html?utm_source=rss